

NUMMER 9

SØG

 Søg

NYESTE KOMMENTARER

- 🔍 [A Brief History of Denmark's Manga Industry - Anime Herald](#) til [Mangamarkedet er ikke, hvad det har været](#)
- 🔍 [Henning](#) til [Hvem behøver Jokeren?](#)
- 🔍 [Kim Helt](#) til [Hvem behøver Jokeren?](#)
- 🔍 [Henning](#) til [Hvem behøver Jokeren?](#)
- 🔍 [Johan Hundrup](#) til [Fiesta – tåbelighedens sidste bastion](#)

Selfie #nofilter

20. januar 2020 af [Bibi Eik Bergfjord](#)

🔍 2

FUCKER HELE TIDEN OP

999999

Forfatter/Tegner: Fucker hele tiden op

Forlag: Cobolt

Form: 184 s. i farver og blødt omslag, 17 x 24 cm

Vejl. pris: 248,-

Udgivelsesår: 2019

Moa Romanovas graphic novel *Fucker hele tiden op* virker som en selvbiografisk fortælling – 184 siders selfie, kan man sige – skabt af og i nød. Og det er ikke ilde ment. Kunst skabt af nød, i angst, tristhed og selvløse, kan i den grad være kraftfuldt, om end også af og til navlepillende. Men lærer de unge egentlig andet end at pille navle i Generation Sociale Medier, kan man spørge sig selv?

Lad mig gøre mit udgangspunkt som anmelder klart. Jeg bliver selv i perioder ramt af hæmmende angst. At læse beretningen om Moa har derfor været givende, men hæslet. Identifikationen med hovedpersonen har været så stor, at jeg har læst udgivelsen med hamrende hjerte og først ved tredje gennemlæsning, kunne jeg se på tegningerne med andet end rædsel.

Angst er noget helt andet end frygt, både filosofisk og psykologisk set. Frygt er en rationel reaktion på en reel trussel. Eksemplet fra en psykolog er som regel en tiger – den vækker sundt nok frygt, da den er en trussel på livet. Angst tager ikke udgangspunkt i en reel trussel mod ens liv eller sikkerhed – den er irrationel i sit væsen. Angst retter sig mod hvad som helst – at være i offentligheden eller sociale sammenhænge, bekymringer for dette og hint helt uden uden for proportioner – eller at læse en graphic novel så rammende for ens tilstand. Det er dens mangel på skikkelse, der er så rædselsvækkende.

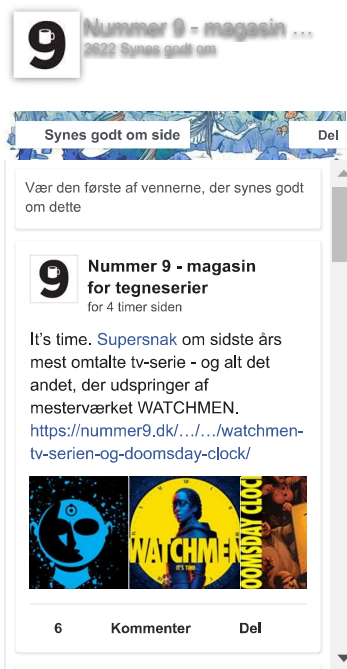
Taberkvinde i en tindertid

Moa, værketets hovedperson, er ikke en 12-talspige. Hun er en "taberkvinde" – for at låne udtrykket fra talen om tabermænd. En ung dygtig tegner i massiv krise, plaget af depression og apati, angst og akatasi i en yderst destruktiv blanding. Hun er uden indkomst, status – eller retning i livet. Hun lever i vor tids fælles afhængighed af at være online, af sociale medier, af social status gennem likes. Hun er ung i en tid med Tinder, ghosting, FOMO, hvor "google" er blevet et verbum, hvor selvhjælp til alle mulige og umulige diagnoser er lige så tæt, på som din mobiltelefon er på dækning.

Hvordan den digitale og stærkt ikonografiske måde at kommunikere på er blevet standard i et ungt liv, illustreres fint i talebobler og dialog,

FIND OS PÅ FACEBOOK

SENESTE INDLÆG

WATCHMEN: Tv-serien og DOOMSDAY CLOCK

19. februar 2020

🔍 0

Mytologisk gys fra Bornholm

18. februar 2020

🔍 0

Hovedpersonen smiler ikke. De eneste, der smiler her, er emojis på psykologens broche, Moas kop, pude og nøglebræt. Angstens og depressionen manglende glæde er således kvikt inkorporeret i tegningerne.

Ensomhed og desperation

Moa har venner, Moa går på date med en ældre kendt fyr for at få et adrenalinkick og Moa har familie. Men hun bliver ikke set. Heller ikke af den udelige psykolog, der beder Moa om "at trække vejret" og fortæller "at svaret er i dit hjerte". Med andre ord ubrugeligt – pissetyrt – bullshit. Den læge hun kort konsulterer er en blindgyde af samme kaliber.

At hovedpersonen ikke rigtig bliver set af nogen, illustreres af de bizzarre ansigter hos de to vigtigste bipersoner, nemlig hendes veninde, der ligner en cirkusklovn og den ældre fyr som hun sms'er med, der blot er en papirpose med øjne. Hendes mor er der, men ser heller ikke omfanget af Moas desperation. Moderen er en Mumitrold, sød og – ja, moderlig – men af en anden verden. En anden verden i denne specifikke historie så vel som generelt litterært. Den hyppige brug af readymades samt ikoner driver mig til for første gang at kalde noget – dette – et postmoderne værk!

Moa søger en plads i verden og en vej ud af identitetskrisen, nemlig ind på et kunstakademi. Hun får afslag. En mulig livline kappes og hun synker længere ned i angst og tomhed. I sit indre drukner hun, som Romanova viser med en effektiv visuel metafor.

Skiftende stil i en pixeleret virkelighed

Stregen skifter gennem værket med indslag af manga; mosaik; arabesker, der snor sig ind i historien og helsidestegninger af isometriske bygninger og objekter. Her kan jeg svært forestille mig andet, end at forfatteren har læst Chris Wares *Building Stories*.

Moa drømmer sig væk til en smukt tegnet mangaverden, hvor hun kan bekæmpe den angst, der har fat om hende indefra, hvor den får skikkelse og Moa får våben. Karaktererne er hele vejen besynderligt proportionerede, kroppene store, kluntede,

15. februar 2020

0

Mørk Midgård

9. februar 2020

1

Hvem behøver Jokeren?

6. februar 2020

3

fremmedgørelse overfor verden. Baggrundens pixels forbliver grålige hele vejen gennem værket, hvilket gør grundstemningen i værket tung og tåget. En stemning af storby og forurening, en atmosfære af se ind i et et sind foruren af håbløshed.

Ansigtet er nøglen til identifikation med hovedpersonen. Enkelt og let genkendeligt, men punktum-punktum-komma slutter med en sørgelig streg, som formidler Moas tristhed og modløshed. Jeg ser mindreværd og skam, depression forårsaget af angst for ikke at slå til i en præstationsorienteret verdensorden. Det er hovedpersonen, men det er også mig. Måske dig.

Empati med fremmedgjortheden

Som stemningerne igennem værket skifter, skifter farver også, og der er indslag af hele paletten fra det varme, blussende og blide lyserøde, der mere minder om skitser til en tegneserie, end en rentegnet side, til episoder med kolde farver og linjer skarpt trukket op som i et mosaikvindue. Der bliver ihærdigt brugt rødmende kinder og lyserøde ører og fingerspidser. Talebobler og sms'er er knaldegule. Det samme er de 6 sidste siders skift til voice over. Slutningen vil jeg i øvrigt lade stå ukommenteret hen, for ikke at ødelægge læseoplevelsen.

I det hele taget er tegneserien sammensat af referencer til ikoner, anden litteratur og stilarter af diverse slags, der fletter sig ind i hinanden med stor succes for læseren. Det skaber en læseoplevelse af en slags forståelse eller ligefrem empati med hovedpersonens fremmedgjorthed overfor sin omverden og forvirring i hendes skabelse af identitet. En identitetsskabelse, der varer hele livet, skulle jeg hilse og sige.

Jeg ser derfor værket som en lang karikatur på sig selv – en leg med plagiatets form. Legen ville være skæg, hvis handling og hovedperson dog ikke var så desperat uheldig og ynkelig! På den måde er det ikke bare et hæsligt, men også stærkt følsomt værk, hvor de 178 sider knitrer af selvdestruktivitet – som ville bogen gå op i røg, når jeg lagde den fra mig. Det gjorde den dog ikke.

Solid debut og håb om mere

Udgivelsen er en aldeles hæderlig debut af en ung svensk kvinde, og den er forståeligt nok oversat til dansk. Jeg håber, at den finder vej til et tilsvarende ungt publikum, som sandelig trænger noget at spejle sig i, noget med hvilket de kan skabe et konstruktivt narrativ om sig selv i en sammenhæng, der ikke er Tinder. Jeg mangler den der ironiske smiley til anmeldelsen nu. Værket får ingen likes, men 4 gammeldags 9-taller for grundighed og den intentionelle uskønhed, trods navlepilleriet. Jeg håber at høre mere fra Moa Romanova.

📖 autobio, Moa Romanova

DEL PÅ [f](#) [t](#) [@](#) [G+](#) [in](#) [t](#) [✉](#)

Bibi Eik Bergfjord

FORRIGE ARTIKEL

[Fiesta – tåbelighedens sidste bastion](#)

NÆSTE ARTIKEL

[Originale oprindelseshistorier](#)

MÅSKE KAN DU OGSÅ LIDE